

“ΑΙ ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΙ ΚΟΡΑΙ,,

Τὸ φέρον τὸν τίτλον τοῦτον δράμα, ἀνῆκον εἰς τὴν Γαλλικὴν φιλολογίαν, ἐξελέξατο, ὅπως διδαχθῆ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «*Μαρμαρινοῦ*» τῶν Πατρῶν κατὰ τὴν τιμητικὴν του ἐσπερίδα τὸ περὶ τὸν Σάββατον, ὁ διαπρεπὴς τοῦ ἑλληνικοῦ Θεάτρου ἠθοποιὸς κ. Γ. Γεννάδης.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου τούτου, στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἠθικῆς βάσεως, ὅτι αἱ ἐλευθέραι γυναῖκες ἐπλάσθησαν μᾶλλον διὰ τὸ χρεῖμα καὶ ἔχῃ διὰ τὴν καρδίαν, ἀγεί εἰς τὸ διδακτικώτατον συμπέρασμα, ὅτι πᾶσα γυναικίως εὐαίσθητος ὑπαρξίς ὀφείλει ν' ἀποφεύγῃ τὰ ὀλέθρια ταῦτα πλάσματα, τὰ ὁποῖα ποτὶ δι' ὄλων τῶν αἰώνων δὲν ἐγνώρισαν τί ζητοῦσιν ἀπὸ τῆ ἀπειροπληθῆ θύματά των. Ὑπὸ τεχνικὴν ὁμῶς ἐποψίαν τὸ δράμα τοῦτο δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ἐντελὸς ἄψογον, διότι ὁσπν φιλοσοφικὴν δύναμιν ἔσγε τόσοσν ἢ δράσις του εἶνε ἀρελῆς. Αἱ δύο πρῶται πράξις ἰδίως, ὡς καὶ ὁ πρόλογος, προκαλοῦσι μὲν ἀδιάπτωτον τὴν προσοχὴν, καὶ ἡδύνουσι πῶς τὴν αἰσθησιν, πλὴν δὲν ἐξάπτουσι ζωηρῶς τὸ ἐνδιαφέρον διὰ συγκρούσεων σφοδρῶν παθῶν, ἅτινα δύναται ν' ἀναδειξῶσιν ἕνα ἀριστοτέγνην· ἀλλὰ μ' ὄλα ταῦτα αἰάλλι· δύο πράξις, φέρουσαι πρὸς τὴν καταστροφὴν, δύναται ἀνεκδοιᾶστωσ νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν κορυ-

φὴν τῆς δραματουργίας. Καὶ ἰδῶ ἀκριβῶς ἰθαυματουργησεν ὁ κ. Γεννάδης διὰ τῆς ἀπαραμίλλου ἀληθῶς τέγνης του, ἣν προάγει ἐπιζήλωσ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἐνας παρατεταμένος γέλωσ του μεμυγμένος μετὰ λυγμῶν ἐν στιγμαῖς του βίου του θλιβεραῖς, προκαλεῖ τὸν οἰκτον ἀκράτητον· ἐπίσης τὸ ψυχρῶν ἡμῶν εἶνε ἀμίμητον. Τούλάχιστον, ὡς πρὸς ταῦτα τολμῶμεν νὰ εἰπῶμεν, ὅτι ὑπερέβη καὶ τὰς δύο ἑλληνίδας τραγωδοῦσ.

Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δοθῆ εὐκαιρία καὶ εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἰδῶσι τὸ ἔργον διδασκόμενον ἀπὸ σκηνῆς, ὅπως ἐκτιμῶσιν τὴν ἀξίαν του.

Καὶ περὶ μὲν τῆς ὑποκρίσεως τοῦ κ. Γεννάδης εἰπόμεν ὀλίγα ἐν ἀρχῇ. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Ζάνος ὡς Διογένης καὶ Διογενὲς ὑπῆρξεν ἀμίμητος. Ἀριστοτεχνικώτερα ἐκτελέσις μᾶς φαίνεται ἀδύνατος. Ἡ κ. Αἰκ. Βερῶνη βεβαίως διέπρεψε, καθὼς καὶ ἡ κ. Γεωργιάδου δὲν ὑστέρησε. Τὰ δὲ λοιπὰ πρόσωπα ὑπεδύθησαν τὰ μέρη των ἀρκετὰ καλά.

Ἡ ἐσπερίς αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀρίστη πασῶν, συγκεντρώσασα τὴν ἐκλεκτοτέραν μερίδα τῆς κοινωνίας μας.

Πάτρι 19 Λυγούστου 1901

Πήγασος